

WAAR GAAN WE NAARTOE?

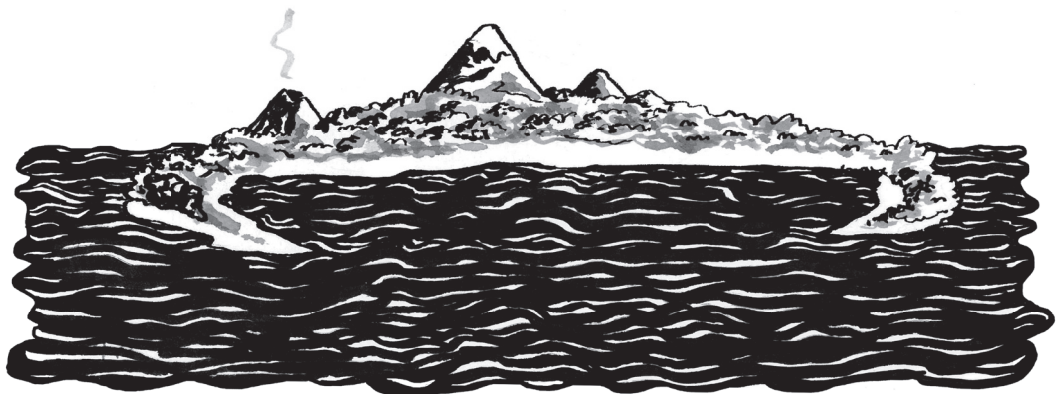
‘Heeft iedereen zijn riemen vast? We gaan de landing inzetten!’

Ik kijk uit het raam. Het vliegtuigje hobbelt en schudt. We vliegen lager en lager, maar ik zie alleen maar zee. Mijn keel is droog. Aan de horizon zie ik een aantal eilandjes. Rotsachtige, zo te zien onbewoonde eilanden. Het is onmogelijk dat we daar gaan landen!

En dan zie ik het... Recht voor ons. Een dichtbegroeid, bergachtig eiland, in de vorm van een croissant. We vliegen er recht op af!

‘Tada!’ roept mijn moeder. ‘Daar is ons nieuwe thuis, jongens!’

Lennon en ik kijken elkaar aan. Niet te geloven. Gaan we echt op een onbewoond eiland wonen?

DE ZILVEREN BAAI

Het vliegtuigje raakt het water. We kaatsen omhoog en stuiten daarna nog een paar keer op het water, net zo lang tot we bijna stilstaan. Maar we zinken niet. We varen. Het is een watervliegtuig!

Langzaam varen we op de opening tussen de rotsen af, naar het eiland. Door het gat zie ik een glimp babyblauw water. We varen ertussendoor en dan zijn we in de mooiste baai die ik ooit heb gezien. Ik weet niet waar ik moet kijken. Vliegen daar flamingo's? De twee punten van het eiland zijn bezaaid met bomen en bloemen. Onder mij is het inmiddels bijna groene water zo helder dat ik felgekleurde vissen en zelfs een enorme zeester op de zandbodem kan zien. Recht voor ons is het strand, dat perfect zilver van kleur is. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Staan daar mensen?

Met zijn allen – Lennon en ik voorop – rennen we naar het strand. Onze moeders volgen met mijn zusje Emerald. Er klinkt tropische muziek. Mijn vader, met een bloemenketting om zijn nek, staat al met zijn armen uitgespreid op ons te wachten, net als de vader van Lennon. 'Welkom thuis! Welkom in De Zilveren Baai.'

Mijn ouders zijn multimiljonairs en ze zijn panisch voor boeven en inbrekers. Daarom verhuizen we naar een supergeheime plek waar zelfs Lennon en ik voor vertrek niets over mochten weten. Zodat we onze mond niet voorbij konden praten.

Lennon is mijn beste vriend. Zijn vader werkt voor mijn

familie. Als beveiligger en klusjesman. Daarom verhuizen Lennon en zijn ouders mee naar ons nieuwe supergeheime huis. En blijkbaar heeft mijn vader dit te gekke eiland uitgekozen!

‘Pap!’ Ik vlieg mijn vader om zijn nek en Lennon rent naar zijn vader. Mijn vader tilt Emerald op en draait haar in het rond. Mijn moeder kust mijn vader en ik loop naar James, onze butler. Ondanks de hitte ziet hij er precies zo uit als thuis, in een smetteloos pak met glimmend gepoetste schoenen. Ik geef hem een dikke knuffel. Onhandig legt hij zijn handen op mijn schouders.

‘Hoi Jim!’ Ik wil de vader van Lennon begroeten, maar Boxer eist al mijn aandacht. Hij springt tegen me op en ik verlies mijn evenwicht en val in het zand, waarna hij me kwispelend over mijn gezicht likt. Jakkie!

‘Misschien willen jullie je even oprispen, voordat jullie het eiland gaan verkennen?’ James staat voor mijn neus met een stapel handdoeken. ‘De douches zijn...’

De rest hoor ik niet meer, want Lennon en ik rennen het strand af. Onderweg trekken we onze shirts en broeken uit en in onze boxers plonzen we in het koele blauwe water. ‘**Jiehaa!**’ schreeuwt Lennon. Ik moet lachen als ik Lennons benen boven het water zie uitsteken. Onder water waaieren zijn haren alle kanten uit. Proestend komt hij boven. ‘Zag je dat? Ik liep op mijn handen!’ Ik geef hem, half onder water, onze speciale handdruk: **Boks, wiebel, wiebel, hak, tak!**

Ik laat mezelf achterovervallen en drijf met mijn ogen dicht op het water. Zachtjes wordt er op mijn rug gekriebeld. ‘Grappig Lennon, maar niet heus.’

‘Wat zeg je?’ De stem van Lennon klinkt een heel stuk verderop.

Ik schiet omhoog. Wie zat er dan aan mijn rug? Ik sta

midden in een enorme school felgekleurde vissen. Ze knabbelen aan mijn lijf. Wegwezen! Half zwemmend, half rennend spurt ik het water uit. Wanneer ik daar hijgend in het zand plof, zie ik dat Lennon me keihard uit staat te lachen. 'Ik wist niet dat je op water kon lopen!'

'Er werd aan mij geknábbed! Straks zijn het piranha's,' roep ik terug.

'Welnee!' Lennon gooit zichzelf schaterend zijwaarts het water in. Vanzelf begin ik mee te lachen en ik ren het water weer in.

Dan voel ik weer iets tegen mijn rug. Ik draai me om, maar het is geen vis, het is een plastic flesje. Het is gevuld met een troebele, gele vloeistof. Gadver!

'Moet je zien wat hier drijft!'

'Daar ligt nog veel meer,' zegt Lennon. Hij wijst op een inham in het strand, helemaal vol aangespoelde troep. We lopen ernaartoe. Ik zie flessen. Heel veel lege plastic flessen. Maar

ook lege verpakkingen, een kapotte bril en een kluwen visnetten met daarin een rottende vis.

‘Dat moeten we opruimen!’ zeg ik.

Lennon knikt. ‘Maar zullen we eerst even rondkijken? Kijk daar!’

Mijn ogen volgen zijn vinger, naar de zijkant van de baai, en dan roepen we tegelijk: ‘Waterschommels!’

We vliegen heen en weer boven het strand en boven de zee, tot ver boven de horizon. De palmbomen, waar de schommels aan hangen, wuiven rustig mee. Lennon is op zijn schommel gaan staan en gaat veel hoger dan ik. Elke keer als hij boven is, zwaait hij zijn hoofd naar achteren, waarbij de druppels een boogje vormen in de lucht. ‘Dit is echt het paradijs!’ joelt hij.

Dan klinkt er een zacht kuchje. Op het strand naast ons staat James. Nog steeds (of weer?) met een stapeltje handdoeken in zijn handen en onze kleding over zijn arm. ‘Hebben de heren geen honger? Jullie hebben nog niets gegeten sinds jullie hier zijn. Het ontbijt staat klaar en iedereen zit al aan tafel.’

Lennon haalt zijn schouders op en schommelt verder, maar ik weet dat James niet zonder ons vertrekt. Zuchtend rem ik af, met mijn voeten in het zand, en haak mijn arm in Lennons schommel. ‘Kom man, misschien zijn er wel pannenkoeken!’

James trekt één wenkbrauw op. Pannenkoeken zijn zijn specialiteit.

We volgen James over het pad door de duinen, het bos in. Ik kijk mijn ogen uit. Het is hier zo mooi! Er staan groene bomen en planten met bloemen in alle kleuren van de regenboog. Een riviertje kronkelt door het bos. Via een

“ De vleesetende Plant ”

wankel houten bruggetje steken we over, lopen nog een stukje door en komen dan bij een rotswand. Ik blijf staan, Lennon botst tegen me op. Wauw! Is dat een vleesetende plant? **Gaaf!** ‘Moet je zien, Lennon!’

‘Kom jongens, blijf bij me. We zijn er bijna,’ roept James een stuk verderop.

Ik kijk op. Maar ik zie alleen maar een muur van groen. Onze butler is verdwenen! ‘Huh? Waar is James gebleven?’

‘Geen idee,’ zegt Lennon.

Met bonzend hart loop ik verder, maar James is nergens te vinden. Naast ons klinkt een klikje. Ik kijk opzij en met een zacht gezoem schuift er ineens een rots opzij.

‘Hoe cool is dat! Een verborgen grot!’ roept Lennon. Zonder aarzelen duikt hij de donkere ruimte in.

Ik blijf alleen achter in het bos. No way dat ik achter hem aan ga! Ik hou helemaal niet van grotten. Misschien zitten er wel spinnen en...

‘Kom je nog?’ klinkt er van diep uit de grot. ‘Iedereen is hier!’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik, maar ik krijg geen antwoord meer. Voorzichtig doe ik een stapje naar binnen. Het is er donker, maar niet zo donker als ik dacht. In de verte zie ik licht. Snel loop ik ernaartoe. Ik hoor nu ook geroezemoes. Ik loop verder, tot ik bij een grote, verlichte ruimte kom. Het lijkt helemaal niet op een grot, het is gewoon een eetkamer!

‘Ah, zijn jullie daar eindelijk?’ vraagt mijn vader. Hij zit aan het hoofd van een gigantische tafel en wrijft over zijn buik. ‘Ik barst van de honger.’

Dan word ik stevig op mijn schouder getikt. Ik draai me opzij. Het is Joachim, onze bodyguard! ‘Z!’ Zijn high five is nog net zo stevig als ik me herinner. ‘Ik heb je gemist, kerel.’

De tafel is gedekt met servies in vrolijke kleuren en staat vol met eten. Schalen met broodjes, een gegrilde kip, fruit, cupcakes, een chocoladefontein en in het midden de hoogste stapel pannenkoeken die ik ooit heb gezien. ‘Wauw!’ roep ik en James begint te stralen. Ik heb zijn kookkunsten gemist! Iedereen valt aan op het eten, maar ik merk dat ik veel te opgewonden ben om te eten. We hebben een eiland te ontdekken!

OP VERKENNING

‘Is er ook een skatebaan?’ vraagt Lennon.

‘Is er een zwembad?’ vraag ik.

‘Je hebt het grootste zwembad voor je neus, Zil! De zee,’ zegt Lennon lachend.

Joachim, mijn bodyguard, grijnst. ‘Jullie zijn niet de meest geduldige jongens van de wereld, hè? Geloof me, het eiland biedt meer dan genoeg verrassingen. Maar we beginnen bij de veiligheidsprocedures.’

‘Bah, dat beveiligingsgedoe iedere keer,’ mopper ik. Toen we nog in ons oude, geheime onderhuis woonden, was mijn vader elke dag bang voor inbrekers en overvallers. We zijn toch juist naar de andere kant van de wereld verhuisd om dat eindelijk eens los te kunnen laten?’

‘Laten we maar opletten,’ fluistert Lennon. ‘Dan zijn we er sneller vanaf.’

Joachim geeft ons allebei een fluwelen doosje met een strik eromheen. ‘Cadeautje!’

Snel openen we het doosje. Er zit een superdik horloge in! Ik heb een blauwe en Lennon een oranje.

‘Deze moeten jullie dag en nacht omhouden,’ zegt Joachim streng.

Ik doe de mijne om mijn pols. Het voelt zwaar.

‘Het horloge is waterdicht en loopt op jullie beweging,’ zegt Joachim. ‘Opladen is dus niet nodig zolang jullie hem blijven dragen. En zodra je “Silvia” zegt, is ze er voor je.’

Ik voel een blijе kriebel in mijn buik. ‘Is Silvia ook meegekomen?’

Joachim knikt. Silvia is een supercomputer en onze digitale assistent. In ons oude huis hielp ze ons met alles, van het regelen van de temperatuur tot aan (heel soms maar, hoor) mijn huiswerk. Ik heb haar gemist!

Joachim kijkt ons indringend aan. ‘Dan het allerbelangrijkste: als het alarm gaat, moeten jullie binnen een minuut in de berg zijn. Dat kan ik niet genoeg benadrukken. Binnen een minuut! Het horloge wijst je dan automatisch de weg.’

Joachim wijst naar de ingang van de grot. ‘Hier kwamen jullie net naar binnen. De berg heeft nog drie van dit soort ingangen. En een heleboel sluiproutes die ook in de berg uitkomen. Verken het eiland en kijk of je ze kunt vinden! Ik raad jullie aan om op het pad te blijven tot je de weg kent. Het bos is zo groot en dicht dat je snel verdwaalt! En jullie mogen niet achter de vulkaan komen. Dat deel van het eiland is nog in aanbouw. Je ziet het vanzelf, want daar staan borden. Beloof me dat jullie daar niet naartoe gaan.’

Een deel dat nog niet af is en waar we niet naartoe mogen? Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Voor de zekerheid kruis ik mijn vingers achter mijn rug, als ik zeg: ‘We gaan niet voorbij de vulkaan. Dat beloven we!’

We zijn al bijna buiten als Joachim achter ons aan komt rennen. ‘Nog één ding. Spray!’ Uit het niets spuiten er witte wolkjes uit de wanden van de muren. ‘Ronddraaien,’ beveelt Joachim en we draaien een rondje. ‘Elke uitgang heeft een spraypunt voor zonnebrandcrème. Zeg het woord “Spray!” en het wordt geactiveerd. En als je buiten bent en het weer tijd is voor een nieuwe laag, dan begint je horloge automatisch te trillen. Er zijn spraypunten op het hele eiland en ook bij het strand zijn zonnebrand-spraystations. Jullie moeten je elke keer insmeren als je naar buiten gaat.’

‘Doen we!’ zegt Lennon en hij steekt zijn duim op naar Joachim. Dan begint hij te rennen. ‘Kom op, Zil!

Let's go!

Ik loop achter Lennon aan door het oerwoud. Hij loopt stevig door. Het donkerste stuk van het woud is zo dichtbegroeid dat het wel nacht lijkt. Ik vind het maar griezelig hier. Dan valt mijn oog op een oneffenheid in de rotswand. De rots waar ik naast sta lijkt iets anders van kleur, precies zoals de rots daarstraks bij de eetkamer.

Lennon heeft het vast niet gezien, want hij loopt gewoon verder. ‘Hé, man!’ roep ik. ‘Zou dit de tweede ingang kunnen zijn?’ Lennon komt teruglopen en ik laat mijn handen over de opvallende rots glijden. ‘Kijk, hier zit een gek uitsteeksel!’ Ik leg mijn hand erop en trek. Ja hoor, een stuk van de berg schuift open. De gang erachter leidt naar een huiskamer. Er staan vier grote banken, een paar relaxstoelen en een paar kleine koffietafeltjes. Op de grond ligt een groot, pluizig kleed. ‘Kijk die televisie dan!’ roep ik. De achterwand is bijna helemaal bedekt door een televisie, zo groot dat elke bioscoop er jaloers op zou zijn. Ik stel me voor hoe we hier, met limonade en chips, heerlijk onderuitgezakt...

Lennon wekt me uit mijn dagdroom. ‘Films kijken doen we heus wel een keer, maar nu hebben we een missie, Zil!’

We gaan weer naar buiten, het donkere woud in. Er loopt een rilling over mijn rug. Het voelt alsof ik word bekeken. Ik blijf zo dicht mogelijk bij Lennon in de buurt.

‘Hoor je dat?’ Lennon staat opeens stil en ik bots bijna tegen hem aan.

Ik spits mijn oren, maar ik hoor alleen gefluit van vogels.

‘Luister!’ Hij tilt zijn vinger in de lucht. ‘Volgens mij hoor ik een suikerdiefje!’

Een suikerdiefje? Waar heeft hij het over?

‘Dat is een zeldzaam zangvogeltje dat van suiker houdt. Misschien kunnen we hem spotten! Hij heeft een felgele buik.’

‘Hoe weet jij dat nou? Ben je Freek Vonk of zo?’ vraag ik.

‘Nee man, ik heb laatst toch mijn spreekbeurt over zangvogels gehouden... Je hebt niet zitten luisteren hè, Zil?’

Oeps... betrapt! Zangvogels is nou niet bepaald het spectaculairste onderwerp dat hij had kunnen bedenken. Ik tuur naar de toppen van de bomen, maar ik zie niets geels.

‘Volgens mij zag ik iets flitsen, hierachter. Blijf jij maar op het pad, ik ga even kijken...’ En weg is Lennon. De begroeiing is zo dicht dat hij er meteen door wordt opgeslokt.

Ik leun tegen een boom en kijk om me heen in het donkere woud. Takken kraken, vogels krijsen... Waar blijft Lennon nou? Wat een paasei is het ook. Joachim heeft ons nog zó gewaarschuwd. *Op het pad blijven.*

Ik hoor een zoemend geluid. ‘Lennon?’ roep ik.

Er komt geen antwoord. In elk geval niet van Lennon. De vogels tijlpen me van alle kanten toe. Ik zou zweren dat ze me uitlachen. Weer klinkt er een gek gebrom.

‘Lennon?’ roep ik, nu iets harder. Weer niks. Mijn hart bonkt. Misschien is hij wel verdwaald, of gebeten door een slang, of... Ik moet hem redden!

Ik duw het gebladerte opzij en stap ertussen. ‘Lennon!’ roep ik. ‘Lennon!’ Steeds harder. Dan zie ik opeens waar het gebrom en gezoem vandaan komt. Ik hap naar adem. Vlak voor mijn neus hangt een enorm wespennest! Ik sta oog in oog met de grootste wespen die ik ooit heb gezien, een woedende, zoemende zwerm. Waah! Ik ren voor mijn leven en slalom tussen de bomen door, net zo lang tot ik niet meer kan. Dan durf ik pas achterom te kijken. Gelukkig, geen wesp meer te bekennen. Maar waar ben ik? Ik hoor geritsel, maar van Lennon ontbreekt elk spoor. Ik draai een rondje, maar ik kan niet verder kijken dan de volgende boom. Welke kant zou hij op zijn gegaan? Hij kan toch niet ver zijn?

‘Lennon!’ roep ik.

Het lijkt alsof ik iets geels zie flitsen. Het vogeltje waarover Lennon het had? Ik ren de gele flits achterna, maar ver kom ik niet; de begroeiing om me heen wordt steeds dichter. Ik draai nog een rondje en dan realiseer ik me dat ik niet meer weet waar ik vandaan kwam.

‘Lennon?’ probeer ik nog een keer en dan word ik bij mijn schouders gepakt en keihard naar achteren getrokken. Ik schreeuw.

‘Ssst, niks zeggen!’ zegt een fluisterstem in mijn oor. Een bekende fluisterstem.

‘Jemig, man, je hebt me laten schrikken!’
zeg ik boos.

Lennon legt zijn vinger op zijn lippen. Dan wijst hij omhoog. Mijn ogen volgen zijn vinger. Daar zit een prachtig geel vogeltje op een tak. ‘Je had hem bijna weggejaagd met je geroep,’ zegt Lennon zacht. Uit zijn zak pakt hij een perzikskoepje. Hij spuugt erop en houdt zijn hand omhoog. Dan fluit hij. Het vogeltje hipt van de tak en fladdert naar Lennon’s hand. Razendsnel slurpt hij Lennon’s spuug op. Daarna gaat hij weer op de tak zitten.

‘Wat goor!’ zeg ik.

‘Dit was echt tof!’ roept Lennon.

‘We moeten de weg nog terugvinden,’ zeg ik.

Maar Lennon maakt zich geen zorgen, zo te zien. Lennon maakt zich nooit zorgen. ‘We zitten op een eiland, hoe moeilijk kan het zijn?’ Hij verdwijnt tussen de bomen en dit keer verlies ik hem niet meer uit het oog. We lopen en lopen, klauteren over omgevallen bomen en duwen bladeren en lianen aan de kant. Dan komen we uit op de plek waar we het oerwoud in liepen. We lopen verder. Langzaam wordt het lichter en maken de bomen plaats voor gras. Gelukkig! Even later staan we in een grote, open weide.

‘Yes, een voetbalveld!’ roept Lennon. Langs de randen staan rijen bloemen, als supporters in alle kleuren.

Hmm. Ik hou niet zo van sporten. ‘Ik dacht meer aan een picknickveld,’ zeg ik.

Lennon lacht. Dan betreft zijn gezicht. ‘Zil, achter je!’ Hij wijst. Ik kijk om en zie een reuzenwesp vlak achter me. Mijn hoofd wil wegrennen, maar mijn benen luisteren niet.

‘Wat een joekel! Wegwezen!’ Lennon trekt me mee en langzaam beginnen mijn benen weer te werken. We hollen het veld over. Nog steeds achtervolgd door dat zoemende monster komen we aan bij de berg, aan de overkant van het veld. Weer zo’n gekke rots!

‘Daar zit vast de derde ingang!’ hijg ik. We rennen erop af. En inderdaad, een afwijkende steen opent de toegang naar een grote hal met deuren. Met een klap trekken we de verborgen toegangsdeur achter ons dicht. Oef, ontsnapt!

‘Wat een geluk dat hier zo’n ingang zit!’ zeg ik. Ik ben drijfnaat van het zweet.

Lennon knikt. ‘Ik heb nog nooit zo’n megawesp gezien. Levensgevaarlijk!’